

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce V.S.**, zastoupeného JUDr. Dušanem Rendlem, advokátem se sídlem v Mostě, SNP 1872, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.února 2011, čj. DSH/1869/11

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Dne 14.12.2009 byl doručen Městskému úřadu Klatovy (dále jen „*městský úřad*“) spisový materiál Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Dopravního inspektorátu Klatovy, s oznámením přestupku V.S., (dále jen „*žalobce*“) s přílohami.

Příkazem vyhotoveným dne 12.1.2010 uznal městský úřad žalobce vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a to

1) dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“), a to porušením ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), kterého se dopustil tím, že dne 20.11.2009 kolem 16:27 hod. řídil vozidlo tov. značky Š Octavia SPZ X v obci Štěpánovice ve směru jízdy na Plzeň, kde je povolena maximální rychlost 50 km/hod mu byla naměřena rychlost 67 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod při rychlosti do 100km/hod mu tedy byla jako nejnižší rychlost naměřena rychlost 64 km/hod., a 2) dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona a to porušením ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 20.11.2009 kolem 16:27 hod. řídil vozidlo tov. značky Š Octavia SPZ X v obci Štěpánovice a při řízení neměl u sebe řidičský průkaz. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta v částce 2 000 Kč.

Žalobce podal proti příkazu odpor. Městský úřad proto pokračoval v řízení o přestupku a nařídil ústní jednání na 10.3.2010, ke kterému předvolal žalobce a dva svědky. Žalobce se omluvil z důvodu hospitalizace. Ze zdravotních důvodů se omluvil i k ústnímu jednání dne 14.4.2010. Dopisem ze dne 24.5. 2010 (předvolání obdržel dne 6.5.2010) omluvil svou neúčast z jednání dne 26.5.2010 s tím, že nastoupil na rehabilitační dovolenou do 30.5.2010. Žádal o odročení jednání a navrhl, aby věc byla postoupena Městskému úřadu v Jirkově nebo Chomutově. Městský úřad vyhodnotil omluvu jako účelovou a ústní jednání provedl.

Rozhodnutím ze dne 31.5.2010, č.j. OD/5112/10/Ja (dále jen „*rozhodnutí městského úřadu*“), uznal městský úřad žalobce vinným shodně jako v příkazu, uložil mu stejnou pokutu a navíc povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutí obsahuje obsáhlé poučení, krom jiného též o lhůtě pro podání odvolání. Na rozhodnutí je vyznačena právní moc dnem 24.6.2010.

K rozhodnutí je připojena doručenka. Na její levé straně je vyznačeno razítkem jméno a příjmení doručovatelky „B.B.“ a její vlastnoruční podpis a dále stejný podpis vydávající osoby vedle otisku úředního razítka doručující pošty ve S. s datem 8.6.2010. V pravé spodní části doručenky v rubrice nadepsané „Prohlášení příjemce zásilky“ je v části uvozené slovy „Jméno a příjmení příjemce“, tiskacím písmem vepsáno „V.S.“, část s předtiskem „Vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem“ je nevyplněná a v části uvozené slovy „Potvrzuji převzetí této zásilky“ je ručně dopsán datum „8.6.10“ a u podpisu je rukou přičiněna paraфа.

Ve správním spisu je založena písemnost ze dne 5.11.2010 adresovaná městskému úřadu JUDr. Dušanem Rendlem jako zástupcem žalobce, opatřená jednak spisovou značkou ZN/OD/1272/09-705, jednak č.j. OD/5112/10/Ja, a označená jako „návrh na zastavení správního řízení“. V písemnosti je zmíněn příkaz městského úřadu, proti němu podaný odpor a pokračování v řízení s tím, že po poslední omluvě k ústnímu jednání nařazenému na 26.5.2010 již žalobce nezaznamenal žádnou aktivitu správního orgánu, zejména mu nebylo doručeno rozhodnutí o přestupku, pokud bylo ve věci vydáno. Žádal, aby byl vyrozuměn o

případném nařízeném jednání, eventuálně aby mu bylo doručeno rozhodnutí o přestupku, pokud bylo vydáno. K písemnosti byla přiložena plná moc ze dne 4.11.2010.

Městský úřad dopisem doručeným zástupci žalobce dne 15.11.2010 sdělil, že žalobce převzal rozhodnutí dne 8.6.2010 a vzhledem k tomu, že se neodvolal, nabylo právní moci dne 24.6.2010. K přípisu připojil kopie rozhodnutí č.j. OD/5112/10/Ja a doručenky.

Podáním ze dne 19.11.2010 se žalobce odvolal s tím, že na doručence je podpis jeho matky. Doslova uvedl: „Předně uvádím, že mi napadené rozhodnutí nebylo doručeno tak, jak se uvádí, tj. dne 8.6.2010, ale až prostřednictvím právního zástupce dne 15.11.2010. Na doručence rozhodně není můj podpis, což lze posoudit i srovnáním mého podpisu na plné moci.“ Navrhoval provést výslech V.S. a důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví. Dále požadoval s ohledem na ust. § 76 odst. 1 písm. f) v návaznosti na ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona, aby bylo řízení zastaveno.

Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) po předložení odvolání a správního spisu požádal v rámci odvolacího řízení dopisem ze dne 21.1.2011 Českou poštu S. „...o sdělení (resp. vyjádření p. B.), za jakých podmínek doručovala zásilku p. S. a na základě jakého dokladu totožnosti mu byla zásilka předána.“ Bude-li to možné, žádal i o zaslání kopie výpisu doručovaných zásilek v den 8.6.2010.

Česká pošta, s.p., region Severní Čechy, Ústí nad Labem k žádosti dne 3.2.2011 sdělila, že „Na základě předložené fotokopie doručovací karty a sdělení listovní doručovatelky pošty S. paní B, byl pokus o doručení doporučené zásilky s podací číslem 18949, podané na podací poště Klatovy I, adresát V.S., S., proveden dne 8.6.2010. Předmětná zásilka byla tentýž den na uvedené adrese doručena výše jmenovanému po předložení občanského průkazu č. X.“ Současně zaslala fotokopii doručovací karty, ve které krom již zmiňovaných údajů je obsaženo číslo občanského průkazu žalobce, stejná parafa jako na doručence a poznámka „S. - byt“.

Rozhodnutím ze dne 14.2.2011, č.j. DSH/1869/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce jako opožděné. V odůvodnění uvedl, že „Rozhodnutí o přestupcích č.j. OD/5112/10/Ja (vydané dne 4.6.2010) bylo odvolateli doručeno do vlastních rukou dne 8.6.2010. Ač v odvolání p. S. uvádí, že se o rozhodnutí MěÚ Klatovy dozvěděl až dne 15.11.2010, bylo šetřením odvolacího správního orgánu zjištěno, že rozhodnutí si odvolatel p. S. převzal u provozovatele poštovních služeb dne 8.6.2010. Zásilka s rozhodnutím mu byla předána naproti předložení občanského průkazu (viz sdělení České pošty, s.p., region Severní Čechy, Ústí nad Labem, ze dne 3.2.2011). Převzetí zásilky určené do vlastních rukou potvrdil svým podpisem. Ačkoliv byl odvolatel v poučení řádně poučen o tom, že případné odvolání se podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, tedy u Městského úřadu Klatovy, a v zákonné lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, odvolání bylo podáno až dne 22.11.2010. Rozhodnutí o přestupcích nabylo právní moci dne 24.6.2010 po marném uplynutí lhůty k podání odvolání. Současné odvolání bylo tedy podáno opožděně. Proti pravomocnému rozhodnutí není možné podat řádný opravný prostředek. Proto odvolací správní orgán opožděné odvolání zamítl v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu.“

Žalobce ve včasné žalobě navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalobu odůvodnil tím, že s napadeným rozhodnutím zásadně nesouhlasí, když má za to, že je nesprávné a je v rozporu s právními předpisy, zejména pak v rozporu s přestupkovým zákonem a se zákonem č. 500/2004 Sb., soudní řád (správně evidentně správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).

Žalobce dále uvedl, že v této souvislosti je nutné zejména poukázat na ust. § 51 přestupkového zákona, dle kterého platí, že *není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení*. Dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu mimo jiné platí, že *odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak*. Dle ust. § 72 odst. 1 správního řádu mimo jiné platí, že *rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením*. Konečně dle ust. § 20 odst. 2 správního řádu platí, že *písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem*.

Již ve svém odvolání ze dne 19. 11. 2010 žalobce mimo jiné uvedl, že rozhodnutí městského úřadu dne 8. 6. 2010 nepřevzal, ale že toto rozhodnutí převzala bez jeho vědomí jeho matka paní V.S. s tím, že žalobce dále tvrdil, že na předmětné doručence je podpis jeho matky paní V.S. a nikoliv podpis žalobce. Vzhledem k uvedenému je tedy zřejmé, že rozhodnutí městského úřadu, které bylo nutné doručit v souladu s ust. § 20 odst. 2 správního řádu, nebylo žalobci dne 8. 6. 2010 doručeno. Žalobce také nikdy neudělil své matce paní V.S. plnou moc k převzetí písemností ve věci vedené u městského úřadu pod sp. zn. ZN/OD/1272/09-705. Vzhledem ke shora uvedenému má žalobce za to, že rozhodnutí městského úřadu mu nebylo a nemohlo být doručeno dne 8.6.2010. Naopak má za to, že mu bylo doručeno až prostřednictvím jeho právního zástupce dne 15. 11. 2010. Odvolání proti rozhodnutí městského úřadu tak bylo žalobcem podáno včas a v souladu s ust. § 83 odst. 1 správního řádu. Nebyl zde tedy prostor pro postup dle ust. § 92 odst. 1 téhož zákona.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalobce považoval také za nutné poukázat na ust. § 20 odst. 1 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, když má za to, že jeho odpovědnost za přestupek zanikla a řízení mělo být zastaveno.

K prokázání tvrzených skutečností, tj. že rozhodnutí městského úřadu nebylo žalobci doručeno dne 8.6.2010, neboť předmětné rozhodnutí převzala bez vědomí žalobce jeho matka paní V.S., navrhl provést důkaz výsledkem svědkyně V.S. a znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví (k prokázání, že podpis na doručence není podpisem žalobce).

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Nesouhlasil s argumenty v žalobě uvedenými. Zdůraznil, že ze spisu je patrné, že rozhodnutí bylo doručováno přímo žalobci do vlastních rukou. Poukázal na č.j. rozhodnutí městského úřadu uvedené v hlavičce přípisu zástupce žalobce. Žalovaný shrnul, že pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobce má na základě

nejen výsledku svého šetření u České pošty S., ale také na základě uvedeného čísla jednacího v písemnosti právního zástupce žalobce, že mu nebylo rozhodnutí městského úřadu doručeno. Je také otázkou, z čeho by zjistil žalobce číslo jednací rozhodnutí o přestupcích, když toto je specifické a na jiných písemnostech ve věci přestupků nebylo uvedeno.

V replice žalobce setrval na žalobních tvrzeních, petitu žaloby i na důkazních návrzích.

Při ústním jednání žalobce zopakoval, že mu rozhodnutí nebylo doručeno řádně do vlastních rukou. Žalovanému pak vytýkal, že odvolání zamítl jako opožděné, aniž provedl důkazy, které žalobce navrhl, a o těchto důkazech se ve svém rozhodnutí ani nijak nezmiňuje a nijak nezdůvodňuje, proč navržené důkazy neprovedl. Už z tohoto důvodu má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné a proto navrhuje jeho zrušení. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě. Navíc poukázal na předchozí příkaz městského úřadu, jehož doručení žalobce nezpochybňoval, a podal proti příkazu odpor. Podpis na doručence k tomuto příkazu je shodný s podpisem na doručence rozhodnutí. Zdůraznil, že dosud žalobce nevysvětlil, jak je možné, že v písemnosti ze dne 5.11.2010 je uvedeno číslo jednací rozhodnutí městského úřadu, když zpochybňuje jeho doručení. Žalovaný má za to, že se k neprovedení navržených důkazů v napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřil a konstatoval, že by byly nadbytečné.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě (§ 75 odst. 1,2 s.ř.s.).

Za pozdě uplatněnou a tudíž bez možnosti ovlivnit procesní výsledek přezkumného řízení považoval soud žalobní výtku, ve které žalobce žalovanému vytýkal, že neprovedl jím v odvolání navržené důkazy a v napadeném rozhodnutí nezdůvodnil, proč tyto důkazy neprovedl. Žaloba neobsahovala žádný byt' jen náznak takového žalobního bodu. Za základ takového žalobního bodu v žalobě rozhodně nelze považovat konstatování žalobce v poslední větě části II. žaloby, že „*Navržené důkazy pak ze strany žalovaného nebyly provedeny.*“ Uvedený závěr se opírá jednak o vnitřní členění žaloby, kdy část II. obsahuje prostý popis průběhu řízení zakončeného napadeným rozhodnutím, kdežto žalobní námitky jsou koncentrovány výlučně v části III. žaloby, ale také o obsah, resp. význam sdělení žalobce v celém podání. V žalobě totiž (a to nejen v části III., ale i ve zbývajících částech) absentují jakákoliv tvrzení vyjadřující přesvědčení žalobce o ukřácení jeho procesních práv tím, že se mu ze strany žalovaného nedostalo žádného vysvětlení, proč neprovedl označené důkazy, ačkoliv jimi zamýšlel prokázat svou skutkovou verzi doručování rozhodnutí městského úřadu a tím docílit nejen možnosti revidovat prvoinstanční rozhodnutí, nýbrž s ohledem na plynutí prekluzivní lhůty zastavení přestupkového řízení. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17.2.2011 a žalobní bod byl prvně vznesen až při ústním jednání dne 4.4.2012. S ohledem na ust. § 71 odst. 2 větu třetí s.ř.s. (*Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.*) a ust. § 72 odst. 1, s.ř.s. (*Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*) se soud důvodností výtky nebyl oprávněn zabývat.

Včas uplatněné žalobní výtky pak soud shledal nedůvodnými.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce jako opožděné. Aplikoval ust. § 92 odst. 1 větu první správního řádu, dle níž *opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne*.

Spor mezi účastníky řízení se koncentroval do otázky dne doručení rozhodnutí městského úřadu žalobci a v té souvislosti do otázky splnění zákonných podmínek pro postup žalovaného dle § 92 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný opřel výrok svého rozhodnutí o údaje na doručence připojené k rozhodnutí městského úřadu a potvrzené sdělením České pošty s.p. ze dne 3.2.2011. Z nich má za prokázané, že žalobce osobně převzal písemné vyhotovení rozhodnutí městského úřadu dne 8.6.2010. Pakliže žalobce byl v předmětném rozhodnutí řádně poučen o právu podat odvolání a odvolání podal až dne 22.11.2010, je odvolání opožděné a je dán důvod pro postup § 92 odst. 1 správního řádu.

Žalobce oproti tomu počátek odvolací lhůty odvíjí ode dne 15.11.2010, kdy mu teprve bylo podle jeho tvrzení rozhodnutí doručeno, a proto považuje odvolání za včasné. Podpis na doručence s datem převzetí rozhodnutí dne 8.6.2010 není jeho, zásilku převzala bez žalobcova vědomí matka. Navrhované důkazy (výslech matky a posudek z oboru písmoznalectví) žalovaný neprovedl.

Soud zcela souhlasí s žalobcem, že problematiku doručení rozhodnutí městského úřadu a odvolací lhůty proti rozhodnutí o přestupku je vzhledem k ust. § 51 přestupkového zákona a absenci zvláštních procesních ustanovení o těchto otázkách v přestupkovém zákoně nezbytné posuzovat optikou pravidel obsažených ve správním řádu a žalobcem v žalobě vyjmenovaných. Zároveň však zastává názor, že žalovaný tato právní pravidla respektoval.

Městský úřad při vyznačování právní moci rozhodnutí dne 28.6.2010 vycházel z doručky ve spisu založené, jejíž obsah byl výše předestřen. Doručka byla řádně vyplněná a osvědčovala skutečnost, že rozhodnutí městského úřadu bylo dne 8.6.2010 doručeno do vlastních rukou adresáta, tj. žalobce, který převzetí zásilky stvrdil svým podpisem. O pravdivosti údajů na doručence v tomto okamžiku nebylo důvodu pochybovat.

Pochybnosti vyvstaly až v souvislosti s odvoláním žalobce podaným v návaznosti na zaslané kopie rozhodnutí městského úřadu a doručky obsahujícím tvrzení, že mu rozhodnutí nebylo doručeno dne 8.6.2010 ale až prostřednictvím zástupce dne 15.11.2010 a že na doručence není podpis jeho, nýbrž jeho matky. Žalobce ke svému tvrzení nabízel důkazy.

Doručování správních rozhodnutí v rozhodné době upravoval správní řád ve znění účinném do 30.6.2010 v §§ 19 až 26. Tato právní úprava výslovně nestanovila, že průkazem doručení písemnosti je doručka, neupravovala její obsahové náležitosti ani doručence nepřiznávala důkazní sílu veřejné listiny (na rozdíl např. od § 50f a § 50g zák. č. 99/1963 Sb.,

občanského soudního řádu, ve znění pozdějších novel, dále jen „o.s.ř.“). Přesto i ve správním řízení doručenka byla a je považována za obvyklý důkazní prostředek prokazující doručení jakékoliv písemnosti účastníkům řízení, jejich zástupcům, svědkům či jiným adresátům. Jestliže však o právně významných údajích na doručence vzniknou důvodné pochybnosti, je nezbytné takový údaj, resp. skutečnost, učinit předmětem dalšího šetření (dokazování), tedy zkoumat správnost obsahu listiny. Je přitom nerozhodné, zda aplikovaný procesní předpis doručence přiznává důkazní sílu veřejné listiny či nikoliv. Zásadní rozdíl mezi veřejnou a soukromou listinou spočívá v jejich odlišné důkazní síle. Podle § 53 odst. 3 správního řádu platí, že veřejné listiny (tj. listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné) potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Řečeno jinak, pravá veřejná listina (tj. listina skutečně pocházející od vystavitele, nikoliv podvrh) může být zbavena své důkazní síly jen tím, že účastník řízení tvrdí skutečnosti a nabídne důkazy, jimiž bude prokázána nepravdivost obsahu listiny, neboli její nesprávnost. Důkazní břemeno přitom spočívá na tom, kdo správnost veřejné listiny popírá. Naproti tomu u pravé soukromé listiny stačí formální popření její správnosti druhým účastníkem, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho účastníka, který tvrdil skutečnosti, jež měly být prokázány soukromou listinou.

Ze shora řečeného pro posuzovanou věc vyplývá, že doručenka prokazující doručení rozhodnutí městského úřadu dne 8.6.2010 neměla povahu veřejné listiny, neboť v té době platný a účinný správní řád doručenku za veřejnou listinu neprohlásil. Jednalo se o listinu soukromou, u níž o pravosti nebylo nejmenších pochyb, žalobce však popřel správnost obsahu, a to v rozsahu data doručení a podpisu příjemce zásilky. Takovéto formální popření správnosti doručenky žalobcem založilo důkazní povinnost a břemeno důkazní žalovaného. Byl to právě žalovaný, který pro svůj další postup v odvolacím řízení musel otázku doručení rozhodnutí městského úřadu žalobci vyřešit najisto a posoudit (ne)správnost doručenky.

Za tím účelem požádal o vyjádření ohledně doručení rozhodnutí městského úřadu provozovatele poštovních služeb. Kromě odpovědi České pošty, s.p., regionu Severní Čechy, Ústí nad Labem, ze dne 3.2.2011 získal i fotokopii doručovací karty. Obsah obou listin je zmíněn na str. 3 tohoto rozsudku. Na jejich základě žalovaný dospěl k závěru, že doručenka obsahuje pravdivé údaje, tedy že zásilku určenou do vlastních rukou žalobce, obsahující rozhodnutí městského úřadu, žalobce skutečně osobně převzal dne 8.6.2010 a převzetí potvrdil vlastnoručním podpisem. Důvody a úvahy, o něž opřel svůj závěr, žalovaný prezentoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud se s jeho hodnocením i závěrem zcela ztotožňuje a na předmětné odůvodnění odkazuje.

Nad rámec odůvodnění považuje za potřebné dodat, že je to správní orgán, kdo opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 2, věta první správního řádu). Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu). Platí-li uvedená pravidla pro vydání rozhodnutí, platí tím spíše pro podklady pro posouzení procesních podmínek řízení. Soud proto nepovažuje za procesní vadu okolnost, že žalovaný neprovedl důkaz žalobcem navrhovanými důkazními prostředky. Volba, jaké

důkazní prostředky použije, je zcela v dispozici správního orgánu. Zákon jej omezuje v právu volby potud, že ukládá povinnost užít všechny ty důkazní prostředky, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které jsou provedeny v souladu se zákonem (§ 51 odst. 1 správního řádu). Limitujícími pro volbu důkazních prostředků jsou nepochybně i základní zásady činnosti správních orgánů stanovené v §§ 2 až 8 správního řádu. Příkladem lze uvést zásady zakotvené v § 6 odst. 1, 2 správního řádu (*Správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje.*), především však zásadu upravenou v § 3 správního řádu (*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*).

Žalovaný správním řádem stanovená kritéria v posuzované věci ctil. Zcela logicky zaměřil pozornost nejdříve na zjištění, jak probíhalo vlastní doručení a na základě jakých okolností a kým byly vyznačeny údaje na doručence. Kromě sdělení doručovatelky o osobě, které byla doporučena zásilka předána, způsobu a datu doručení, získal i kopii doručovací karty, která dokumentovala rozhodné skutečnosti ve shodě s údaji doručovatelky a obsahovala mimo jiné i číslo občanského průkazu, jež je totožné s číslem občanského průkazu žalobce na oznámení přestupku, a stejný podpis jako na doručence. Dále nelze přehlédnout, že již v odpovědi doručené zástupci žalobce dne 15.11.2010 reagoval městský úřad na číslo jednací uvedené v písemnosti právního zástupce, obsahující dotaz na stav žalobcova přestupkového řízení. Toto číslo jednací zcela korespondovalo s číslem jednacím rozhodnutí městského úřadu, přičemž se jednalo o číslo jedinečné, které nebylo uvedeno na žádné jiné zásilce doručené žalobci a neopakuje se ani na jiné písemnosti založené ve správním spisu. Již uvedené podklady zcela vyvracely správnost tvrzení žalobce, že rozhodnutí městského úřadu obdržel až prostřednictvím právního zástupce dne 15.11.2010, a naopak prokazovaly pravdivost údajů na doručence.

Žalobce v odvolání netvrdil, že by matka V.S. zároveň disponovala jeho občanským průkazem a předložila jej doručovatelce při převzetí zásilky. Tím by teoreticky mohla vzniknout pochybnost o pravdivosti skutkové verze doručování písemnosti, jak ji vylíčila doručovatelka, a potřeba výsledku V.S. Při absenci podobného tvrzení a za takového stavu věci obsahově jakákoliv svědecká výpověď této osoby objektivně nebyla způsobilá zvrátit skutkové závěry dovozené ze sdělení České pošty, s.p. a fotokopie doručovací karty. Naprosto nadbytečný by byl i navrhovaný důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu - a na tuto okolnost poukázal i žalovaný při jednání soudu - stejný podpis jako na sporné doručence obsahuje i doručenka připojená k příkazu ze dne 12.1.2010 (č.1.13 spisu městského úřadu). Zásilku žalobci (tak jako všechny ostatní) doručovala stejná doručovatelka, která řádně a pečlivě vyplňovala údaje na doručenkách a evidentně sama vždy vypisovala tiskacím písmem „Jméno a příjmení příjemce“ –V.S. Žalobce doručení příkazu nezpochybňoval a reagoval na něj včasným odporem. Soud v té souvislosti konstatuje, že žalobcovy podpisy na různých listinách ve správním spisu (nejen doručenkách, ale např. na podáních žalobcem vypracovaných, kterými opakovaně omlouval neúčast u jednání městského úřadu) se mimořádně až diametrálně liší. Stačí porovnat např. na podpis na doručence dokumentující převzetí předvolání k ústnímu jednání dne 24.2.2010 (č.1. 15 spisu městského úřadu), na doručence od zásilky, kterou žalobce převzal dne 6.5.2010

(č.l. 23 spisu městského úřadu) či na podpis žalobce na omluvě ze dne 24.5.2010 (č.l. 26 spisu městského úřadu), plné moci ze dne 4.11.2010 (č.l. 37 spisu městského úřadu). Podstatné však je, že přes značně rozdílné podpisy žalobce nikdy přijetí zásilky nezpochybňoval. Výjimku tvořila toliko zásilka obsahující rozhodnutí městského úřadu doručená žalobci dne 8.6.2010.

Jakkoliv nelze žalovanému opodstatněně vytknout, že neprovedl důkaz žalobcem označenými důkazními prostředky, soud podotýká, že bylo povinností žalovaného v napadeném rozhodnutí stručně a jasně vyjádřit, proč tak postupoval. Nevypořádal-li se s žalobcovými návrhy v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zatížil rozhodnutí procesní vadou. Správní soudnictví je však založeno na zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení. Jelikož soud k takové vadě nebyl oprávněn přihlídnout z moci úřední a žalobce námitku včas neuplatnil, nemohla se tato vada promítnout do procesního výsledku.

Soud konečně považuje za správné poukázat na zcela jednoznačný a od počátku řízení patrný záměr žalobce zvolit procesní taktiku prodlužování přestupkového řízení a v důsledku plynutí času docílit zániku trestnosti přestupku. Tento záměr dokumentuje řada skutečností, např. důvod opakované, zejména pak poslední omluvy k ústnímu jednání; návrh na postoupení věci Městskému úřadu v Jirkově nebo Chomutově podaný teprve po třetím předvolání k jednání; příhodné načasování termínu dotazu na stav řízení (dotaz z 5.11.2010, zánik trestnosti přestupku 20.11.2010); podání odvolání dne 19.11.2010 proti opětovně doručenému rozhodnutí, založeného na zpochybnění původního doručení a v té souvislosti výslovný návrh na zastavení řízení o přestupku pro zánik odpovědnosti za přestupek. Tím také lze vysvětlit, proč žalobce „opomněl“ zaujmout jakékoliv stanovisko k tomu, jakým způsobem se dobral k číslu jednacím, pod kterým bylo rozhodnutí městského úřadu vydáno a které uvedl jeho zástupce v dotazu ze dne 5.11.2010, měl-li podle svého tvrzení předmětné rozhodnutí obdržet až prostřednictvím zástupce dne 15.11.2010, tedy o 10 dnů později, či „opomněl“ reagovat na údaj o předání zásilky doručovatelkou oproti žalobcem předloženému občanskému průkazu a nevysvětlil ani, jakým způsobem by doručovatelka získala žalobcův občanský průkaz, jehož číslo prokazatelně zaznamenala v doručovací kartě, za situace, kdy by ohledně doručení zásilky platila žalobcova verze.

Shodně s žalovaným považuje soud za prokázané, že rozhodnutí městského úřadu bylo žalobci řádně doručeno do vlastních rukou dne 8.6.2010, což při převzetí potvrdil svým podpisem. Opětovné doručení téhož rozhodnutí dne 15.11.2010 nemohlo vyvolat žádné právní účinky; lhůta k odvolání se tak odvíjela od prvního doručení a marně uplynula dne 24.6.2010, kdy rozhodnutí městského úřadu nabylo právní moci. Žalovaný proto nepochybil, pokud odvolání žalobce ze dne 19.11.2010 a městskému úřadu doručené dne 22.11.2010 zamítl, aniž by postupoval způsobem stanoveným v § 89 odst. 2 správního řádu a na jeho základě přezkoumával soulad napadeného rozhodnutí a řízení předcházejícího jeho vydání, s právními předpisy. Zamítnutí odvolání pro nesplnění jedné z procesních podmínek odvolacího řízení, kterou včasnost odvolání nepochybně je, a postup dle § 92 odst. 1 správního řádu je zcela v souladu se zákonem.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Důkazní návrhy žalobce, a to výslech svědkyně V.S. a znalecký posudek z oboru písmoznalectví, soud neprovedl, pakliže neshledal objektivně existující pochybnosti o doručení písemnosti dne 8.6.2010 a stávající skutková zjištění stran doručení rozhodnutí městského úřadu považoval ve svém souhrnu za jednoznačná a navrženými důkazními prostředky objektivně nezvratná.

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 4. dubna 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová